

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XII, NR. 3 (132) / 2008 BULETIN DE INFORMAȚII MART. 2008

Spiritualitatea ortodoxă este o șansă pentru viitorul Europei*

(continuare)

Aș vrea să dezvoltăți puțin noțiunea de superintelectualism sau de intelectualism excesiv, dezvoltat de cultura modernă, în detrimentul inimii.

Superintelectualismul actual își are rădăcinile profunde în scolastica medievală, care, din dorința de a-l face pe Dumnezeu mai accesibil omului, a încercat să explice rațional tot ce ține de credință, construind adevărate sisteme teologice. Or, rezultatul a fost tocmai invers. Căci Dumnezeu a fost scos din inima omului și redus la formule teologice. Desigur că omul, ca ființă rațională, are nevoie și de cunoașterea rațională a lui Dumnezeu, numai că această cunoaștere trebuie să se înrădăcească în inimă, pentru că inima este centrul ființei umane, sediul tuturor facultăților omului. Minte înșăși nu este decât o energie a inimii (Sf. Grigorie Palama). Ea trebuie să stea mereu în legătură cu inima. Dacă mintea se separă de inimă, omul va trăi o stare de schizofrenie care-l poate duce până la nebunie. Dumnezeu, fiind viața prin excelență și Autorul vieții, nu poate fi cuprins, nici explicat rațional decât într-o oarecare măsură. El rămâne o taină, după cum taină este viața înșăși. Viața nu poate fi explicată, viața se trăiește. Scolastica și, după aceea, raționalismul protestant au păcătuțit tocmai prin lipsa de respect față de mister, prin încercarea de a explica misterul, ceea ce a condus la dispariția misterului, adică la necredință.

Hristos e acultural? Și, dacă nu, de ce este, de cele mai multe ori, izgonit din cultura modernă?

Hristos nu este acultural, ci fundamentul culturii adevărate. Înșuși cuvântul «cultură» vine de la cultul religios, expresia primordială a oricărei culturi umane. Cultura omenirii a început cu cultul (slujba, rugăciunea)

adus lui Dumnezeu. Cultura trebuie să-l cultive pe om, să-l ajute în tinderea sa spre desăvârșire, sădită de Dumnezeu în ființa noastră. Or, nimic nu-l cultivă pe om mai mult decât cultul Bisericii. Christos Yannaras, un filosof grec contemporan, zice că «*Liturghia ortodoxă și, în general, slujbele noastre sunt expresia cea mai înaltă a culturii umane*», a ceea ce omul a putut crea mai frumos pentru cultivarea sa. Cultul este deci centrul de foc al culturii, iar în centrul cultului este Hristos Dumnezeu și om. Cu cât o

creație (expresie culturală - fie ea carte, film, piesă de teatru...) este mai aproape de acest centru de foc care este cultul, adică se inspiră din religie, cu atât ea îl cultivă mai mult pe om; și cu cât se depărtează își pierde din forța ei de cultivare (zidire) a omului. Astăzi, mai ales, sunt atâtea creații care se cred culturale, dar care, în fond, sunt subculturale, sau chiar anticulturale, căci ele, în loc să-l cultive pe om, îl distrug, cultivându-i patimile.

Putem vorbi de un intelectualism exacerbă și la nivelul învățământului

teologic. Unde credeți că ar trebui fixate, gândite limitele unui astfel de intelectualism, pentru a ne feri de derapaje?

Din păcate, învățământul nostru teologic este foarte scolastic; el transmite doar cunoștințe teoretice din domeniul teologiei, al filosofiei și al culturii în general, dar nu formează oameni duhovnicești, pentru că nu se inspiră suficient din cultul și rugăciunea Bisericii. Accentul se pune deci pe acumularea de cunoștințe teoretice și nu pe formarea duhovnicească, deși există chiar un curs de «formare duhovnicească» la toate Facultățile de Teologie. Pentru a forma oameni duhovnicești, de care Biserica și lumea au nevoie, trebuie dată prioritate absolută rugăciunii, Liturghiei, vieții duhovnicești... Părintele Serghie Bulgakov (+1944), un teolog rus, profesor la Institutul Sf. Serghie din Paris, ținea cursul său de Dogmatică numai după ce slujea cu studenții săi Sfânta Liturghie. El le spunea: «*Cursul meu nu este decât o explicație teoretică a ceea ce am trăit în Liturghie; dacă nu trăim, ce putem explica?*»

Ce a pierdut Ortodoxia la întâlnirea cu Occidentul?

Nu cred că Ortodoxia a pierdut ceva din contactul său cu Occidentul, cel puțin în ce privește învățătura ei de credință, care este precisă și clară, și față de care nimeni nu poate face nici un rabat decât cu riscul de a se plasa în afara Ortodoxiei. Practic, înșă, cred că mulți credincioși ortodocși au împrumutat stilul de viață occidental, adică nu mai postesc, nu mai țin legătura cu Biserica...

Cu ce s-a îmbogățit, în schimb?

În istoria Bisericii Ortodoxe au existat mai multe momente de înnoire duhovnicească prin revenirea la izvoarele patristice. Amintesc aici doar două, și anume pe cele din secolele XIV și XVIII, când sfinți mari, ca Grigorie

Sinaitul și Grigorie Palama, și respectiv Nicodim Aghioritul și Macarie din Corint, au provocat, prin viața și scrierile lor, mișcări de renaștere duhovnicească, isihastă, care s-au răspândit în toată lumea ortodoxă. La fel s-a întâmplat și la începutul sec. XX, după Revoluția comunistă, când milioane de credincioși ruși, între care foarte mulți intelectuali, au părăsit Rusia și s-au stabilit în Occident. Aceștia li s-au adăugat, în 1923, sute de mii de greci alungați din Turcia. În 1925, a fost fondat Institutul de teologie ortodoxă Sf. Serghie din Paris. Marii teologi ruși de aici: Serghie Bulgakov, Vladimir Lossky, Nikolai Afanasiev..., mai târziu Alexander Schmemmann și Jean Meyendorf, în contact cu teologi romano-catolici renumiți (ca Jean Daniélou, Henri de Lubac), au avut acces mai ușor la izvoarele patristice (publicate începând cu 1941 în Colecția «Sources chretiennes») și au provocat o mișcare de reînnoire teologică inspirată din Sfinții Părinți. Din această mișcare s-au inspirat și Părintele Dumitru Stăniloae, mitropolitul Ioan Zizioulas și alți mulți teologi ortodocși, până astăzi.

Aș vrea să ne mai spunefi câteva cuvinte despre viața monahală ortodoxă din Occident și, cu precădere, despre Ortodoxia monahală românească. Avem mănăstiri românești în Occident?

În Occident, există mai multe mănăstiri ortodoxe, cu deosebire în Franța, unde Ortodoxia este foarte vie, prin Institutul Sf. Serghie și prin Fraternitatea Ortodoxă din Europa Occidentală. Nicăieri în Europa de Vest, Ortodoxia nu este atât de înrădăcinată local ca în Franța. Existența mănăstirilor este o mărturie în acest sens. Cele mai multe

mănăstiri din Franța țin de Patriarhia de Constantinopol și sunt francofone. Mitropolia noastră are și ea vreo 5-6 mănăstiri și schituri, dar cu foarte puțini viețuitori. Cea mai vestită mănăstire ortodoxă din Occident este cea de la Essex (Anglia), fondată de Părintele Sofronie, ucenicul Sfântul Siluan Atonitul (+1938). În Germania există doar 5 mănăstiri ortodoxe, între care se numără și mănăstirea Sfinții Martiri Brâncoveni din Centrul nostru eparhial de la Nürnberg.

Vin tinerii către mănăstire? Avem și tineri care se hotărăsc să-l slujească pe Hris-tos în monahism, în aceste mănăstiri de care vorbeam?

Din păcate, nu avem nici un tânăr român care să se fi născut în Occident și care să fi intrat în vreo mănăstire de aici. De fapt, emigrația românească este destul de tânără, deci cu puțini tineri născuți aici.

Trăgând linia peste această etapă misionară, cu totul inedită și de pionierat binecuvântat al slujirii sub cupola de har a Ortodoxiei în spațiul occidental, dacă ar fi să faceți un bilanț al realizărilor și tristeților slujirii, în ce parte ar înclina această balanță?

De aproape 13 ani, de când Dumnezeu m-a chemat să slujesc pe frații noștri români din această parte a Europei, am întâmpinat nenumărate vrăjmășii și opoziții, care m-au îndurerat profund, dar care m-au și înțeleptit, făcându-mă mai răbdător, mai înțelegător față de neputința umană (a celorlalți, dar și a mea). Pe de altă parte, cred că Dumnezeu a făcut atâtea minuni aici tocmai pentru că am trecut prin atâtea vrăjmășii. El a îngăduit aceasta pentru ca lucrarea Sa să iasă cu atât mai mult în evidență și pentru ca nimeni să nu se poată lăuda cu ea.

Căci, într-adevăr, tot ce s-a făcut aici este lucrarea minunată a lui Dumnezeu, începând cu biserica mitropolitană, cu centrul eparhial și continuând cu numeroasele parohii nou-create - toate acestea în condițiile lipsei cvasitotale de fonduri. Tot așa, au apărut biserici noi la Viena, la Stuttgart, la Salzburg, la Mannheim, la Offenbach și Berlin (în construcție). Pentru că dificultatea noastră cea mai mare este tocmai lipsa de biserici și de spații proprii, unde oamenii să se poată aduna.

Dar tot ceea ce a fost rău s-a șters din sufletul meu, au rămas doar mângâierile Domnului prin lucrările amintite.

Un ultim cuvânt - până la urmă-toarea întâlnire - de îmbărbătare și echilibrare pentru mersul pe mai departe al tinerilor cititori ai acestor rânduri...

Îi îndemn pe tinerii cititori ai acestor rânduri să-și ia viața și credința în serios, să nu creadă că se poate realiza ceva pe plan duhovnicesc sau material fără angajare serioasă și fără jertfă. Orice progres duhovnicesc, orice realizare în viața noastră este lucrarea lui Dumnezeu pe măsura jertfei pe care o depunem. Trebuie să ne încredințăm total și constant lui Dumnezeu, să ne formăm o conștiință eclezială, adică să ne încadrăm conștient și activ într-o parohie, aducându-ne contribuția la viața ei duhovnicească. Căci, pe măsură ce ne integrăm în Biserică, Biserica însăși ne va susține, ni se va face scut și ajutor în toate problemele vieții.

*Interviu cu Înalt Prea Sfințitul Părinte Mitropolit **SERAFIM** realizat de frațele Romeo Petrașciuc (Asociația Oastea Domnului), Sibiu, 2007.

Viața Sfântului Severin, apostolul Noricum-ului

[continuare]

În acest fel, cetățile din susul Dunării au fost toate părăsite sau cucerite, și creștinii s-au adunat la Batavis. De aceea, păgânii au strâns o oaste puternică și au pornit împotriva cetății. Când romanii s-au înspăimântat de vestea năvălirii germanilor, sfântul i-a îmbărbătat, spunându-le că Dumnezeu le dăruise victoria. A mai adăugat însă că aceasta va fi de scurtă durată, doar atât cât să poată părăsi cetatea și să se retragă în cetatea Lauriacum (Lorch), aflată în josul Dunării. Când toate s-au întâmplat după cuvântul lui Severin, cuviosul i-a îndem-

nat să nu se bucure prea tare, ci fără zăbavă să plece împreună cu el, «deși și acel oraș în care mergem», le-a profețit sfântul, «va trebui să fie părăsit în fața năvălirii barbarilor».

Romanii au ajuns astfel la Lauriacum. Apoi, ca un adevărat păstor al celor ce-i fuseseră dați în grijă, Severin s-a dus să se întâlnească cu regele rugilor, căruia i-a cerut să îngăduie creștinilor să se așeze în cetățile romane care se aflau sub stăpânirea lui. Având dragoste pentru sfânt, regele l-a ascultat și i-a dat în grijă pe toți romanii. Astfel, după ce poporul a fost așezat cu pace în cetățile aflate în josul Dunării, Se-

verin s-a retras din nou la liniștea chiliei lui din apropiere de Favianis, unde avea să petreacă până la moarte, povățuindu-i pe oameni pe calea mântuirii și mângâindu-i în toate necazurile lor.

Și, în ziua de 8 ianuarie 482, după aproape 30 de ani de slujire a poporului lui Dumnezeu, cuviosul bărbat și-a dat sufletul, după ce mai înainte se împărtășise cu Sfintele Taine. Era înconjurat de toți ucenicii săi, care cu lacrimi în ochi ascultaseră ultimele povețe ale sfântului. «Toți vor părăsi aceste orașe cu averile lor,» le profețise Severin, «și vor ajunge în împărăția

romană fără a-și pierde libertatea... Dar voi să-mi luați oasele și să le duceți cu voi».

Și într-adevăr, după 6 ani, Odoacru, regele goților, i-a cucerit pe rugi și, pentru că îl iubea pe Severin (care îi profetise când era încă tânăr că va ajunge împărat), le-a dat drumul tuturor romanilor din ținut să treacă Alpii și să se așeze în Italia. Ucenicii sfântului, înțelegând că se împlinea profeția părintelui lor, au dezgropat de îndată trupul lui Severin. Și din nou minune s-a arătat, căci «o mireasmă atât de dulce ne-a înconjurat pe toți cei ce

stăteam acolo, încât am căzut de bucurie și mirare la pământ». Trupul sfântului era întreg și neputrezit. Și astfel, cu mare bucurie, întreg poporul a pornit înspre Italia, având în frunte moaștele omului lui Dumnezeu. Minuni nenumărate se petreceau pretutindeni, astfel că și acum, încă mai mult decât în timpul vieții, Severin își conducea în chip slăvit poporul spre siguranță. Ucenicii sfântului i-au așezat trupul la Napoli, în mănăstirea care mai târziu a fost numită în cinstea lui San Severino, unde odihnește până azi. Vorbind despre complexita-

tea personalității acestui tainic călugăr rătăcitor, care a fost Sf. Severin, un învățat din vremurile noastre spunea: «Puterea lui de a mijloci între romani și germani, arieni și ortodocși, bogați și săraci a pregătit sinteza de elemente romane, germane și creștine pe care s-a zidit mai apoi apusul Europei». Fie ca pentru rugăciunile Sfântului Cuviosului Părintelui nostru Severin, apostolul Noricum-ului, Dumnezeu să ne dăruiască și nouă mântuire și iertare de păcate. Amin!

Ierodiacon Grigorie BENEĂ

Post și libertate

Ce poate fi mai absurd decât postul, într-o religie care se grozăvește să-i redea omului libertatea? Cum poți să te numești liber, când trebuie să te abții de la lucrurile care îți plac, când trebuie să faci ceea ce nu vrei! Postul este abținerea nu doar de la mâncăruri, ci și de la toate plăcerile trupesti. Cum să nu vezi în aceasta un atentat la cel mai nobil instinct din câte le are omul - libertatea?

Dacă postul este o obligație, atunci Evanghelia este o capodoperă a literaturii absurdului. Conștientizând aceasta, protestanții au hotărât să renunțe la post. Însă, oricât de multe citate nu s-ar aduce din Apostolul Pavel și chiar din cuvintele Mântuitorului Însuși, îndemnul la postire stă ca un ghimpe în ochiul celui care cunoaște cât de cât Scriptura. Toți dreptii de până la Hristos au postit. Postul era premergător întâlnirii cu Dumnezeu sau unei descoperiri. Moise s-a suit pe munte după patruzeci de zile de nemâncare și așa a vorbit cu Dumnezeu. Noul Testament nu este deloc altfel, el începe cu un postitor - Ioan Botezătorul. Mântuitorul Însuși a postit înainte de a ieși la predică. Nu putem, așadar, să dăm la o parte postul pornind de la câteva versete biblice, atunci când chiar cei care le-au rostit au fost ei înșiși niște mari postitori; mi se pare mai decent să punem la îndoiala puterea noastră

de înțelegere a acelor versete.

Hristos a fost întrebă odată de ce ucenicii Lui nu postesc (Mt. 9, 14). De aici mulți au înțeles că apostolii și Mântuitorul Însuși erau niște mâncăcioși (Mt. 11, 19). Însă întâmplarea în cauză ne descoperă, de fapt, că apostolii și Mântuitorul umblau tot timpul flămânzi. Aceasta se vede foarte bine și din conflictul pe care l-au avut cu ludeii din cauză că ucenicii au mâncat spice sâmbăta. Apostolii erau atât de ocupați cu predica, încât uitau să mănânce, iar faptul că au rupt spice arată cât erau de flămânzi și că obișnuiau să mănânce pe unde apucau. Mântuitorul însă nu a mâncat cu ei, reproșul fiind îndreptat numai împotriva ucenicilor; El era pilda de postire. Că ucenicii mâncau puțin, reiese și din scena înmulțirii pâinilor, de unde aflăm că aveau numai cinci pâini și doi peștișori. Deși erau departe de localitate, în imposibilitate de a-și procura hrana, ei sunt gata să dea și acest puțin mulțimilor (neștiind că ele vor fi înmulțite!), ceea ce ne descoperă că ei erau obișnuiți cu foamea mai mult decât oamenii de rând. Așadar, Mântuitorul și apostolii posteau, atâta doar că ei nu numărau zilele ca fariseii. La întrebarea lor, Hristos, totuși, le zice că, deși «fiii nunții nu au motive să postească atâta vreme cât Mirele este cu ei, vor veni zile când Mirele se va

lua de la ei, în zilele acelea vor posti» (Lc. 5, 34-35). Zilele «acelea», în care Mirele s-a luat, sunt miercuri, ziua vinderii și vineri, ziua răstignirii. La anul 50, apostolii convoacă un sinod la Ierusalim, unde stabilesc postul în aceste zile pentru credincioși. Așa că, protestanții au înțeles bine că postul nu este o obligație. Postul de silă nu are motivație, ca orice lucru gratuit și lipsit de sens. Acesta, însă, nu este motiv de a blama postul. Postul trebuie înțeles în toată noblețea lui, pentru că el este manifestarea supremă a libertății umane. Anume așa înțelegeau postul primii creștini, sens care s-a pierdut în zilele noastre. «A mânca - scrie Sf. Efreem Sirul (sec. IV) -, ține de legile firii, dar a posti ține de libertate». Cine se poate lăuda că mănâncă doar pentru că «așa vrea el?» Nu, tu mănânci pentru că nu poți să nu mănânci, voința ta reiese din instinctul firesc, nu din libertate. Sigur că nu este nici un rău în aceasta, nici un păcat, dar nu este nici virtute. Virtutea este rod numai al libertății. «Orice lucrare care nu se face dintr-o desăvârșită libertate, spunea Părintele Sofronie Saharov (+ 1993), nu poate avea valoare veșnică». Postirea este alegerea liberă de către om a unei vieți mai nobile, care are în ea ceva din realitățile vieții veșnice...

Ieromonah SAVATIE BASTOVOI

Moment poetic: Mihai Eminescu (1850- 1889)

Sub binecuvântarea Înalt Preasfințitului Serafim s-a desfășurat duminică, 17 februarie 2008, la sediul Mitropoliei din Nürnberg un moment poetic dedicat marelui nostru poet național, Mihai Eminescu. Nu a fost singurul eveniment cultural realizat aici: anul trecut, în preajma Crăciunului a avut loc o seară de poezie și colindă

la care invitații au putut asculta colinde românești, precum și poeme cu tematică religioasă. Evenimentul cultural semnala, într-un alt mod Nașterea Domnului.

Scopul acestui moment poetic a fost acela, de a evoca împlinirea a 158 de ani de la nașterea celui care a fost numit de Constantin Noica, «omul

deplin al culturii românești». În acest sens s-au recitat versuri cunoscute din creația eminesciană: Scrisoarea III, Glossă, Memento mori, Revedere, La steaua, Și dacă..., Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie, versuri aparținând diferitelor perioade de creație ale poetului dar și poezii diferite ca structură și tematică: poezie gnoseologică și

filozofică, poezia iubirii și a naturii, poezie de inspirație istorică, poezie patriotică.

A-l sărbători pe Eminescu e o mare bucurie, deși nu îl cunoaștem decât din cele 90 de poezii publicate antum și postum de Maiorescu și de alți eminescologi. Alte multe poezii și pagini de filozofie, istorie și matematică (peste 7000) se regăsesc în manuscrisele păstrate de Academia română, (date de Maiorescu la câțiva ani după moartea poetului) publicate în parte, la insistența filozofului Noica. Se merită să-l facem însă cunoscut și mai mult în Diasporă, atât cât putem și cât îl cunoaștem, mai ales în spațiul ger-

man, a cărui cultură nu i-a fost deloc străină. Eminescu a studiat în Cernăuți la un liceu german, în perioada 1869-1874 a studiat la Viena și Berlin, fiind primul care se încumetă să traducă din Kant, «Critica rațiunii pure», la o vreme în care, nici măcar traducerea în franceză nu exista!

A știut să valorifice fondul popular al literaturii române și a contribuit la dezvoltarea limbii române, a fost un mare publicist, angajat în susținerea conștiinței de independență a românilor, a fost un «romantic întârziat» iar cultura românească datorită lui capătă noi valențe universale. Pentru aceasta, și pentru încă alte multe lucruri,

legate de devenirea ființei noastre naționale, merită să-l promovăm pe Eminescu ca cel mai mare poet al României. De la el, cât și de la alți mari scriitori români am învățat că, oriunde ne-am afla în această lume, singurele elemente care ne ajută la ridicarea sufletului și la «devenirea întru ființă» - cum spunea Noica, sunt credința și cultura. Amândouă apelează la inimă și operează cu inima când e vorba de găsirea identității proprii și de afirmarea adevărului. Pe amândouă să le arătăm așa cum trebuie, cu demitate, țării care ne-a adoptat!

Drd. Mihaela-Claudia CONDRAT

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

2 feb. 2008 - Întâmpinarea Domnului - slujește Sf. Liturghie împreună cu Î.P.S. Mitropolit Iosif (Paris), P.S. Episcop Siluan (Italia) și P.S. Episcop Visarion (Sibiu) în Biserica Sf. Bartolomeu din Roma și rostește cuvânt de învățătură.

3 feb. - slujește Taina Sf. Maslu împreună cu P.S. Sofian și un sobor mare de preoți și apoi Sf. Liturghie în biserica parohiei din Aschaffenburg (paroh: Ieromonah Ghelasie Păcurar) cu prilejul hramului și a zece ani de existență. Părintele Stareț Melchisedec de la Mănăstirea Lupșa (jud. Alba) a adus spre închinare o bucată din lemnul Sf. Cruci pe care a fost răstignit Mântuitorul, primită în dar de la Mănăstirea Xiropotamu din Sf. Munte Athos. Au participat foarte mulți credincioși precum și primarul general al orașului Aschaffenburg, D-I Klaus Herzog. Participă la agapa oferită de parohie.

7 feb. - conduce cercul biblic la Centrul eparhial.

10 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg. În cadrul Sf. Liturghii hirotonește într-un diacon pe tânărul Ispas Ruja, doctorand în teologie la Marburg. După Sf. Liturghie, în sala mare, se întâlnește cu tinerii din parohie (cca. 50) care au pus numeroase întrebări.

17 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Hannover (paroh: P.C.Pr.Drd. Alin Justinian Florea) cu participare numeroasă. la parte la agapă.

21 feb. - participă la recepția oferită de Primul ministru al Bavariei, Dr. Günther Beckstein, cu prilejul sărbătoririi a 200 de ani de nașterea lui Wilhelm Löhe,

fondatorul Diaconiei de la Neuendettelsau. Este însoțit de P.C.Pr. Teofil Herineanu.

22 feb. - ia parte la slujba oficiată cu același prilej de episcopul evanghelic Johannes Friedrich al Bavariei în Biserica St. Michael din Fürth. Seara, slujește Taina Sf. Maslu cu Ierom. Calinic la Hamburg și predică. Au participat cca. 60 credincioși, care au oferit apoi o agapă.

23 feb. - împreună cu Părintele Calinic slujește Sf. Liturghie și predică la Bremen în Campusul Universității Jacob. Au participat peste 50 de studenți români. În cadrul agapei răspunde numeroaselor întrebări ale tinerilor.

24 feb. - slujește Sf. Liturghie împreună cu P.C. Preoți Ioan Hodoș și Calinic Vintilă și diaconii Dumitru Dura și Ispas Ruja și predică la Dortmund, cu participare foarte numeroasă. Hirotonește într-un preot pe Diac. Ispas Ruja pe seama Parohiei «Sf. Dimitrie cel Nou» din Dortmund. Participă la agapă.

25 feb. - asistă la ora de religie ortodoxă susținută la Realschule «Henri Ford» din Köln de D-I teolog Emanuel Mitu, profesor de matematică și religie la acest liceu și răspunde numeroaselor întrebări puse de copii. Este primit de directorul liceului, D-I Prof. Gehringer.

27 feb. - ține un curs despre Ortodoxie unui grup de 20 de profesori de religie din Arhiepiscopia catolică de Bamberg.

28 feb. - participă, alături de reprezentanții altor confesiuni, la deschiderea unei capele în incinta aeroportului din Nürnberg.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

2 feb. - **Întâmpinarea Domnului** - participă la Messa festivă în cadrul căreia a fost instalat noul arhiepiscop catolic de

München, Dr. Reinhard Marx. la parte la actul festiv organizat cu acest prilej.

3 feb. - împreună cu Î.P.S. Mitropolit Serafim și cu un numeros sobor de clerici, slujește Taina Sf. Maslu și Sf. Liturghie la Aschaffenburg, cu prilejul hramului acestei parohii. la parte la agapă.

7 feb. - participă la conferința cu tema: «Unitatea și catolicitatea Bisericii în dialogul teologic al Bisericilor Ortodoxă și Romano-Catolică», susținută de Prof. Dr. Gheorghios Martzelos la Facultatea de Teologie Ortodoxă din München.

10 feb. - slujește Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

16 feb. - conduce dialogul biblic pe tema iubirii vrăjmașilor.

17 feb. - slujește Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai. După amiază, participă la Messa festivă prilejuită de încheierea activității de Arhiepiscop de München a Cadrinalul Friedrich Wetter.

19 feb. - are o întâlnire de lucru cu Dl. Consul General Mihai Botorog, la Consulatul României din München.

24 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Tübingen (paroh P.C. Pr. Drd. Nicolae Gilla).

26 feb. - la invitația Fundației Hans-Seidel din München, participă la sesiunea: «Un dialog al culturilor».

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL-UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 · D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49) 0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Diacon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 · BLZ 750 903 00